

Verlangen naar vergeving

Het evangelie moedigt ons aan om nog verder te gaan: gerechtigheid moet tot vergeving leiden. Zonder vergeving is er geen menselijke samenleving mogelijk. Veel plaatsen in de wereld kennen diepe wonden vanuit de geschiedenis. Laten we het er dus op wagen om een punt te zetten achter alles wat vandaag nog kan worden beëindigd. Dan kan de toekomst van vrede, die God in zijn hart voor ons heeft bereid, zich ten volle openbaren. (Broeder Alois, *Brief uit Chili*)

Orla (Ierland)

In mijn opvoeding heb ik geleerd dat vergeving nodig is om verder te kunnen en dat we als mensen niet zonder kunnen leven. Als de ene mens de ander niet kan vergeven, wat voor hoop op vrede is er dan nog voor onze wereld die zo wanhopig vrede nodig heeft? Ik heb in mijn leven vergeving zien plaatsvinden. Ik heb gezien hoe iemand in staat was zijn liefde voor anderen te laten blijken door hen te vergeven. Hierdoor werd een scheuring die al heel lang in onze familie bestond geheeld. Door een ruzie over iets kleins waren twee generaties elk contact met elkaar gaan vermijden, zelfs als ze elkaar op straat tegenkwamen. Toen beide partijen hun fouten eenmaal toegegeven hadden en ermee instemden elkaar te vergeven, ontstond de familie die we altijd al hadden moeten zijn.

In mei van dit jaar vond er een gedenkwaardig gebeuren plaats in Ierland. Voor het eerst sinds ons land een eeuw geleden een republiek werd en onafhankelijk van het Verenigd Koninkrijk, nodigde onze president Mary Mc Aleese Koningin Elizabeth II uit voor een staatsbezoek. Het doel van dit historische bezoek was om de kloof te overbruggen die tussen onze naties was ontstaan door toedoen van onze voorouders. Hun strijd liet diepe wonden in onze cultuur en ons verleden achter. Het bezoek wilde een proces van verzoening op gang brengen tussen deze twee naties die een intens pijnlijke relatie hebben met elkaar. Het eerst bezocht de koningin de 'Tuin van Herinnering', een gedenktuin in Dublin gewijd aan "al diegenen die hun leven gaven voor de vrijheid van Ierland." Voor mij en voor duizenden andere Ieren begon met het bezoek aan de Tuin het proces van vergeving voor de vele voorouders van ons die omkwamen in het gevecht voor onze vrijheid. Ik geloof dat de twee landen een weg zijn ingeslagen die naar een toekomst van vrede en geluk leidt, iets dat nooit zou zijn gebeurd als niet de eerste stappen van verzoening en vergeving waren gezet.

Het geloof in God betekent niet dat de fout vergeten wordt. De boodschap van vergeving mag nooit worden misbruikt om onrecht te rechtvaardigen. Integendeel: het geloof in de vergeving helpt ons om in vrijheid onze eigen fouten te kunnen onderscheiden, evenals de fouten en het onrecht in onze omgeving en in de wereld. Het is aan ons om al het mogelijke recht te zetten. Op deze moeilijke weg vinden wij de broodnodige steun: in de gemeenschap van de Kerk kan Gods vergeving steeds opnieuw geschonken worden.

Rachael (Kenia)

Toen onze vader in 1991 overleed, bleef mijn moeder achter als huisvrouw met drie kinderen (7, 5 en 4 jaar oud) om te onderhouden. De familie van mijn vader van wie verwacht werd dat ze voor ons zouden zorgen, deden het tegenovergestelde. Na de begrafenis van mijn vader kwamen ze bij elkaar en verdeelden mijn vaders bezit. Dit heeft een breuk in onze relatie teweeggebracht. Lange tijd wilde ik niets meer met mijn vaders familie te maken hebben.

Mijn christen-zijn herinnerde mij eraan dat vergeving een gebod van God is. Hoe kan ik verwachten dat God mij vergeeft als ik anderen niet vergeef? In 2008 bezocht ik mijn grootouders. Er groeide een verlangen in me om te vergeven. Door de tijd heen lukte het me om de pijn te laten gaan. Toen mijn grootmoeder afgelopen februari overleed, waren we in staat om daar als één familie bij elkaar te zijn. Onze relatie is niet volmaakt maar het zal steeds beter gaan.

Vergeven is moeilijk maar het is nodig. Het begint met het verlangen om te vergeven. Daarna zet je de stap en vergeef je. Hoe diep je ook verwond bent, vergeven is een keuze die je maakt en God geeft ons de genade en de kracht om dat te kunnen doen. Als we eenmaal hebben vergeven, geneest God ons hart op zijn eigen wonderlijke manier. Ik heb ervoor gekozen om altijd te vergeven. Het dient zich elke dag aan, in kleine kwetsingen en ook in grote. Wanneer ik vergeef, komt er vrede in me. Ik weet dat mijn Vader in de hemel mij ook vergeeft.

Er zijn situaties waarin wij het niet kunnen opbrengen om te vergeven. De wond is te groot. We moeten dan proberen ons te realiseren dat Gods vergeving nooit faalt. Voor ons is het soms slechts in fases dat wij daarin slagen.

Tom (Engeland)

Verzoening betekent niet dat we vergeten wat er in het verleden gebeurd is, maar dat we bereid zijn te vergeven. De woorden van Johannes XXIII gelden ook vandaag, "Laten we niet uitzoeken wie er gelijk had en wie ongelijk... laten we eenvoudigweg zeggen, 'Laten we ons verzoenen met elkaar.'" Begin dit jaar bracht ik twee maanden door in Israël. Deze vraag over verzoening zat steeds in mijn hoofd. Hoe kan een land dat zo door muren verdeeld is, in staat zijn om dat te zeggen: 'Laten we ons verzoenen met elkaar'?

Proberen te begrijpen kan een eerste stap zijn op weg naar een relatie van vertrouwen. Als het verlangen er is om samen een toekomst te hebben, kan dat een teken zijn dat er een oase van hoop is middenin de uitgestrekte woestijn van verdeeldheid. Het gaat er niet om een snelle oplossing te vinden. We moeten zoeken naar antwoorden die het lang zullen houden en die de draagkracht hebben voor een toekomst voor alle betrokkenen.

Kunnen we in de duisternis van een conflict onze ogen gericht houden op de vrede van de Opgestane Christus? De verzoening die Christus ons laat zien is een verzoening die de wonden van het verleden draagt maar die er niet helemaal door bepaald wordt. Hij nodigt ons uit voort te gaan en een omgang met elkaar te laten groeien vanuit vertrouwen. Dan zullen zich nieuwe mogelijkheden van samenleven voor ons openen.

Dit is de echte “Sjalom” van God. Het is een vrede die elk mensenhart kan kennen. Deze vrede is een gedeelde ontmoeting. Wanneer we haar delen met wie ons zijn toevertrouwd dan zullen de muren afbrokkelen en tot stof vergaan. In vergeving wordt deze vrede doorgegeven. Ook als alles hopeloos lijkt. Kunnen Israël en Palestina openstaan voor zo’n vrede? Vergeet het verleden niet, draag de wonden, maar kijk naar dit nieuwe leven dat kan ontspringen wanneer vergeving werkelijkheid wordt. We kunnen vrede ontmoeten ook als deuren gesloten lijken (Joh. 20:26).

Het verlangen om te vergeven is al een eerste stap, zelfs wanneer dit verlangen wordt overheerst door verbittering. Bij vergeving doet God meer dan de fouten wissen. Hij geeft nieuw leven in zijn vriendschap, dag en nacht opgewekt door de heilige Geest.

Lorenz (Duitsland)

“Ik heb je misdaden als een wolk doen verdampen”, zegt God in Jesaja 44:22. Tijdens de ontmoeting van Rotterdam zaten een aantal jongeren uit verschillende Europese landen bij elkaar in de Maria van Jessekerk in Delft. Ze dachten na over de vraag waartoe God ons oproept met zijn vergeving.

We hebben deze woorden begrepen als een aanmoediging om net als Hij te vergeven. “Maar in bepaalde situaties is vergeven echt heel moeilijk”, geeft Hendrikje uit Duitsland toe. “Waar is de grens?” - “Ik geloof dat God alles vergeven kan omdat Hij de redenen weet waarom we ons zo gedragen. Hij kent ons verleden, onze achtergrond, de situatie van ons leven...”, antwoordde ik. Thomas uit Nederland benadrukt: “we moeten God altijd weer om vergeving vragen. Dan kunnen we geen misbruik maken van zijn genade door met opzet te zondigen omdat we vertrouwen dat God het toch altijd wel vergeeft.”

En hoe zit het met de wolken die verdampen? “God kan vergeven, maar hij vergeet niet”, stelt Ruben, die ook uit Duitsland komt. Dat doet me denken aan het feit dat als een wolk verdampt het water niet verdwijnt maar overgaat in een andere vorm. “We moeten proberen om net als God te vergeven, zelfs als het onmogelijk is iets te vergeten”, vat Thomas samen. Susanna (Duitsland) citeert uit de brief van broeder Alois: “‘Het verlangen om te vergeven is al de eerste stap.’ Die gedachte helpt.”

Tijdens de gebeden in Rotterdam, waarin we met tienduizenden jongeren van verschillende culturele en confessionele achtergronden bijeen waren, kwam ons verlangen om de menselijke onvolmaaktheid van onze naasten te vergeven op indrukwekkende wijze tot uitdrukking. Laten we deze bereidheid levend houden, ook na Rotterdam!

En wij kunnen allemaal deze ontdekking doen: ontvangen of gegeven vergeving schept vreugde. Zich vergeven weten is misschien wel één van de meest diepe vreugdes, de meest bevrijdende vreugdes. Het is de bron van innerlijke vreugde waarin Christus ons wil laten delen. Deze vreugde zal ons ver brengen, ze zal uitstralen naar anderen en naar de wereld.

Aimé (Ivoorkust)

Van 2002 tot begin 2011 verkeerde mijn land in een politieke crisis. Als gevolg hiervan verplaatsten hele bevolkingsgroepen zich, kwamen mensen om het leven en ging allerlei materieel bezit verloren. Ik volgde de crisis vanuit Frankrijk waar ik woon. Het was pijnlijk om getuige te zijn van het lijden en de verdeeldheid onder de Ivorianen.

Groot was mijn vreugde toen ik in juli 2011, drie maanden na het einde van de crisis, een bezoek bracht aan de Ivoorkust en zag hoe de Ivorianen probeerden tot nieuw leven met elkaar te komen. Ondanks de wonden die nog pijnlijk zijn, zijn de mensen vervuld van levensvreugde en hopen ze op een toekomst van vrede. Banden tussen vrienden, burens, collega’s... uit delen van het land die met elkaar in strijd waren, zijn intact gebleven en worden langzaam weer aangehaald.

Het zou echter een illusie zijn om te geloven dat deze bladzijde in de geschiedenis zo snel omgeslagen kan worden. De wonden zijn nog aanwezig. Er is tijd nodig om die te verbinden en om tot vergeving te komen. De slachtoffers, van allebei de kanten, wachten op recht. Op een ‘rechtvaardig’ recht, niet het overwinnaarsrecht’. Dit lijkt me een uiterst wezenlijk onderdeel van verzoening.

Hoewel ik besef dat het moeilijk zal zijn om hier weer bovenop te komen, vervullen de levensvreugde die de Ivorianen bezielde en hun verlangen om hun leven weer op te bouwen me met de hoop dat een toekomst van vrede mogelijk is. Deze hoop vindt steun in mijn christelijke geloof dat me leert dat vergeving en vrede hun bron in God vinden. God helpe de Ivoorkust om de weg van vergeving en verzoening te vervolgen.

Als wij in het Onze Vader bidden: “Vergeef ons onze schulden, zoals ook wij aan anderen vergeven...”, komt Hij ons al aanraken met zijn vergeving. Dit zijn niet zomaar woorden; er gebeurt echt iets met ons als wij met die woorden bidden, die Jezus zelf ons geleerd heeft. Zij maken ons bereid om op onze beurt te vergeven en om niemand definitief te veroordelen als wij gekwetst zijn.

Abraham (India)

Vergeving en Gods liefde zijn termen die elkaar voor mij vaak aanvullen. Als ik het Onze Vader opzei, dan zette het woordje ‘zoals’ in de zin “vergeef ons onze schulden, zoals ook wij aan anderen vergeven,” me vaak aan het denken. Als Jezus ons vraagt anderen te vergeven, komt dat voort uit zijn immense liefde voor ons. Een liefde die niet tot woorden beperkt bleef, maar die hij met zijn hele leven liet zien, met elk moment van zijn leven.

Op een kritiek moment in mijn eigen leven waarin ik dreigde weg te zakken in eenzaamheid en verdriet, kwam de liefde van God, waar ik altijd langsheen had geleefd, op me toe in Gods Woord. God kwam naar me toe in het bijbelvers “jij bent mijn geliefde”. Het gaf me een gevoel dat ik faalde tegenover zijn liefde en vergeving. Toen ik kort geleden een week in stilte was, liet God tot mij doordringen hoe diep zijn liefde voor ons gaat en hoe iedereen, inclusief ikzelf, wegvlocht voor die liefde. Een heel leven van een individu is nog niet genoeg om deze liefde ten volle te bevatten. En ik voel dat we door vergeving de liefde van Jezus, onze Heer, kunnen verspreiden.